

Не жартуйте з полтавською відьмою, або я є правосуддя

Валентина Басан

Трилер

Полтава, 1992 рік, Центральний ринок

– Злодій! Злодій! Тримайте злодія!

Моя бабуся заламала руки і щосили кричала про допомогу, опустившись на коліна. Її гаманець разом з пенсією, єдиним засобом до існування в голодні дев'яності роки поцупив наркоман-прощелига, який стежив за бабусею після покупки соняшникової олії. Байдуже і голодне людське море обтікало бабусю, чорну від горя і сліз, нещасну літню жінку з розпатланим коротким волоссям. Бабуся, ковтаючи сльози, піднімала господарську сумку з відірваною ручкою, а я допомагала їй збирати розсипані з сумки яблука з брудного і запльованого асфальту. Додому ми йшли мовчки, сім'ю бабусі було годувати нічим, так як з купленого залишилися тільки яблука та олія. Вона тихенько витирала сльози носовою хусткою. Біля нас пролетіла іномарка, обдавши брудом з калюжі. Бабуся кинулася мене витирати.

– Світ несправедливий.

– Що ти сказала, бабуся?

Бабуся з подивом подивилася на мене і похитала головою.

– Я тобі нічого не говорила.

Я обернулася. Двір був абсолютно порожній.

– І життя несправедливе.

– Бабуль, що ти говориш?

Вона похитала головою і відкрила двері нашого під'їзду.

– Я погуляю у дворі, гаразд?

– Тільки з двору нікуди, коли покличу додому, миттю піднімешся.

Я присіла на лавочку і нетерпляче стала озиратися.

– А ти – молодець, зрозуміла.

Поруч зі мною на лавочці сиділа дівчина років двадцяти п'яти. Довге, чорне волосся робило шкіру її обличчя ще блідіше, тому здавалося, що вона біла, як крейда. Вона була болісно худа і досить висока. Єдине, що мене в ній лякало, у неї абсолютно не було видно білків в очах, вони були чорними, тому спочатку дивитися в ці очі було моторошно. Витягнувши довгі ноги, вона сперлася на спинку лавочки і підморгнула мені.

– Що, засмутилася сьогодні за бабусю?

– Ти бачила злодія? Бачила того, хто вкрав бабусин гаманець?

– Звичайно, ваш сусід з другого під'їзду, наркоман, якого твоя бабуся постійно

підгодовує бутербродами, коли отримує пенсію.

- Ах!

Я безсило заламала руки, зрозумівши про кого йде мова. Йому немає і шістнадцяти років, тато і мама – алкаші останньої стадії, єдиний син Толік, стоїть на обліку в дитячій кімнаті міліції, середню школу таки не закінчив, переведений в інтернат для важких підлітків. Знає, що всі пенсіонери нашого будинку отримують пенсію тринадцятого числа. Сьогодні тринадцяте, п'ятниця.

- Так-так! Саме він!

Дівчина кивнула і продовжила.

- Хочеш його покарати?

- Звичайно, не замислюючись, випалила я.

- Тоді тобі необхідно виконати всього три речі: по-перше, мати розвинене і загострене почуття справедливості, бажання відновити її і бути готовою завжди жертвувати собою заради інших.

- Я така! Мене навіть в класі вчителя за це хвалять, я завжди захищаю слабких і тих, хто не може за себе постояти! – запально закричала я.

- Постривай, це ще не все, по-друге, у тебе ніколи не буде друзів і рідних, тому що коли вони будуть не праві, а рано чи пізно вони будуть не праві, тобі доведеться зрадити їх і стати на бік твоєї справедливості.

Чорна дівчина дивилася на мене, не кліпаючи, ніби наважуючись на щось. Але потім різко видихнула і вимовила:

- Ну і по-третє, ти будеш наділена силою, яка буде не тільки творити, а й руйнувати. І кожен раз роблячи щось хороше, ти будеш робити щось погане і ненавидіти себе за це. Твоя магія буде твоїм прокляттям, поки ти не знайдеш можливість позбутися від неї. Ну а втім, навіщо тобі це знати завчасно?

Вона поправила волосся і я побачила у неї на шиї шрам, як ніби-то від опіку, але придивившись уважніше, я зрозуміла, що це дивне клеймо зроблено у формі стисненого кулака, який завдає удар. Я не знала, що відповісти і задала дівчині питання:

- А що таке ненавидіти себе?

- Хм, ну уяви, тобі загрожує смертельна небезпека, тебе рятує хтось із твоїх близьких, але сам при цьому гине від цієї смертельної небезпеки. Ти будеш все життя картати себе і ненавидіти за це, але нічого не зможеш змінити. Ось приблизно що це таке.

Я похитала головою, абсолютно не розуміючи про що мова. Мені так хотілося покарати цього злодія, повернути бабусі гроші і відновити справедливість, що я випалила:

- Я б все віддала, щоб змінити минуле!

- Ось і чудово! Так і буде!

Дивна дівчина грюкнула в долоні з такою силою, що у мене задзвеніло у вухах, і здавалося, що лавочка піді мною розкололася надвоє. Я побачила, як бабуса виходить з

під'їзду, бере мене за руку, тільки я дивлюся на себе з боку. Потім я бачу, як нас з бабусею обливає брудом іномарка, як ми повертаємося на ринок, як я допомагаю збирати яблука і ясно бачу, як Толік вужем підкрадається до бабусі і витягує гаманець, потім відволікає її, порвавши ручку на сумці і розчиняється в натовпі. Час на секунду завмирає і ми з дівчиною стоїмо посеред ринку, а навколо нас завмерло різношерсте і строкате людське море.

- Бачиш, прямо зараз ти зможеш змінити цей день, але запам'ятай, разом з цим днем ти назавжди зміниш своє майбутнє і своє життя. Ти справді цього хочеш?

- Так, - крізь зуби відповіла я, з ненавистю дивлячись на Толіка, який майже зник за спинами перехожих.

- Тоді дай мені свою ліву руку!

- Що?

- Дай мені свою чортову ліву руку!

Навколо нас піднімалося торнадо, яке вихором закрутило навколо нас пил і листя, воно ставало все сильніше, тому слів дівчини не було чути, через бурю я практично нічого не бачила, вітер був такої страшної сили, що мені здалося, що мене зараз віднесе. Я злякано простягнула вперед ліву руку і відчула, що мене схопила рука, немов крижані сталеві кліщі, а потім страшний біль в шиї, яку неможливо було витерпіти, я закричала від болю і страху, вітер рвав мій одяг, розтріпуючи волосся і закручуючи в коло все сильніше і сильніше. Моє тіло стало невагомим, немов пушинка, а потім налилося такою енергією, немов я була частиною світобудови, здатна бачити, чути, розуміти, виправляти, будувати нове і руйнувати старе. Вихор припинився так само раптово, як і почався. Ми стояли і дивилися одна на одну, фізично відчуючи зміни.

Дівчина торкнулася рукою шиї і полегшено заплакала. А я намацала у себе на шиї вже знайоме клеймо в формі стисненого кулака, що завдає удару.

- Ну ось і все.

Її очі стали дивно світлими, навіть бляклими. Вона трохи згорбилася і здавалося, вмить постаріла.

- Як тебе звати?

Я з цікавістю розглядала супутницю, з якою в цю мить відбулися неймовірні зміни.

- Мене звали Доля.

- Як?

- Можна Доллі. Так трохи веселіше. Тепер це твоє ім'я.

І як тільки вона вимовила це, натовп заворушився, засувався, загомонів, а над ринком пролунав крик моєї бабусі:

- Злодій, злодій! Тримайте злодія!

Через секунду я була біля Толіка, одним рухом розгорнувши його до себе, вирвала у нього бабусин гаманець з такою силою, що його плече підозріло тріснуло. Він впав на асфальт, а я підійшла до бабусі.

- Ба, візьми.

Бабуся подивилася на мене зі страхом і вдячністю, проте взявши свій гаманець, обернулася до незнайомої дівчинки і вимовила:

- Валюша, онучка, подякуй дівчині за допомогу! Спасибі тобі, мила! Дай Бог здоров'я тобі і твоїм батькам.

Я нерозуміючи дивилася на бабуся і на незнайому дівчинку, і глянувши в скляну вітрину магазину за ними, я сіпнулася від несподіванки. З відображення на мене дивилася Доля, висока, худа дівчина, з довгим і чорним волоссям на безкровному обличчі.

Полтава, 2010 рік, Біла альтанка

Я тримала на руках немовля, міцно притискаючи його до себе, відпихаючи ногою зламану коляску, на яку тільки що наїхала іномарка класу люкс вартістю в кілька тисяч зарплат вчителів міста Полтава.

Немовля посміхнулося мені і простягнуло крихітну ручку.

- Так, так, чемпіон! Все позаду! Ти помреш своєю смертю у віці сімдесят дев'ять років в оточенні онуків і правнуків, переживши свою дружину на пару місяців.

Я поцілувала його і світ навколо знову засувався. Матуся немовляти бігла до мене, розмазуючи по обличчю намальовані брови.

- Дякую, дівчино! Ви врятували мого сина! Спасибі!

Вона стала битися в істериці і я легенько дала їй ляпаса.

- Мамочка, заспокойтеся! Все Буде Добре! Ви потрібні дитині здоровою і красивою! І припиніть істерику. Тільки пообіцяйте мені одну річ?

- Все що завгодно!

- Дивіться по сторонах, коли переходите дорогу навіть на пішохідному переході! Іноді я можу не встигнути. Гаразд?

- Обіцяю!

Урочисто вимовила матуся, притискаючи до себе рожевошоке немовля.

Тепер він.

Водій.

П'яний.

Збив коляску на пішохідному переході, в парку, де рух автомобілів дозволено на мінімальній швидкості. Я відкрила дверцята, син депутата, я знала, що йому все зійде з рук. І знала, хто стане наступними жертвами. Через рік він зіб'є вчителя співу, дружина погодиться на відступні. А ще через десять років він зірветься після кодування і розіб'ється на автомобілі в Києві, врізавшись в зупинку з пасажирями. Ця аварія забере три дитячі та одне доросле життя завчасно, а він до п'ятдесяти років буде прикутий до інвалідного крісла.

- Ну що, збережемо життя, Васенька?

Я посміхнулася собі в автомобільне дзеркало, та почувши звуки сирен швидкої допомоги і поліції, нахилилася, і одним рухом згорнула шию синові депутата.

Полтава, 2020 рік, Центральна міська лікарня

- Так, так, ми вас вилікуємо! Невиліковних хвороб немає, тим більше медицина не

стоїть на місці. Ми зробимо операцію і знову будете, як новенький! Навіть, якщо вам доведеться продати квартиру заради післяопераційного курсу лікування це нічого, справа наживна!

- Але доктор! Що ж робити? Як? Господи, за що?

Ридаючий пацієнт вийшов з кабінету лікаря і схопився за серце. Я співчутливо подивилася на нього, і набравши склянку води з кулера, простягнула ридаючому чоловікові.

- Дякую, дівчино!

- Що, погані новини?

- Так, лікар сказав, що я вмираю, мені терміново необхідна операція і курс лікування, який коштує двадцять тисяч доларів, а у мене немає таких грошей. Я – професор економічних наук, чесна людина, я ніколи в житті не брав хабарів. Що я скажу Людочці? А дочці?

Чоловік витягнув з кишені костюма ідеально складений носовичок і висякався.

- Я це знаю. Ідіть додому, неодмінно випийте стопку дорогого коньяку, який вам привезли з Франції студенти на Ваше шістдесятиріччя, заспокойте себе і Людочку. А вранці ваша дочка дасть вам телефон свого друга, який проходив практику в Німеччині, а зараз працює тут. Він скаже, що Ви абсолютно здорові. Хто ж як не Ви ще мінімум десять років навчатиме нашу молодь економіці та шляхетності.

Випровадивши очманілого викладача по коридору в ліфт, я без стуку зайшла в шикарний стометровий кабінет оброблений рідкісним червоним деревом. Живий і верткий дідок зі зневагою і гидливістю оцінив мої дешеві джинси, кросівки і шкіряну куртку за секунду з майстерністю справжнього лихваря.

- Покиньте кабінет негайно. На сьогодні записів немає.

Виплюнув він і продовжив дивитися в гігантський монітор комп'ютера.

- Вікторе Сергійовичу, я буквально на одну хвилинку. По-перше, автомобіль, який ви зараз вибираєте і збираєтеся купити своїй коханці, а за сумісництвом секретарці, так і залишиться в автосалоні. По-друге, різати абсолютно здорових людей, підробляючи результати аналізів, а потім призначати пустушку за тисячі доларів, Ви більше не зможете. По-третє, знаючи, що ви перебуваєте в злочинній змові з головним лікарем, прокурором і начальником поліції у вас всіх прямо зараз виявиться рідкісне, невиліковне захворювання. Ви всі будете вмирати повільно і болісно, не знаючи від чого, як ті люди, яких ви покалічили або вбили у себе на операційному столі.

Полтава, 2025 рік, село Розсошенці, міське кладовище

- І скільки ти за таке шикарне місце віддала?

- Ой, не питай, можна іномарку купити. Директор кладовища не хотів місце давати, але ми хабар дали, умовили. Поховаємо в центральній частині, елітній.

Я наближалася з посмішкою до вбитої горем вдови і її найближчої подруги.

- Жінки, добрий день! Скільки нині потрібні могилки коштують?

Вдова з спотвореним уколами і не спотвореним інтелектом обличчям дивилася на мене зухвало.

- Ми - не жінки, ми — дівчата, по-перше. А по-друге, ми не на ринку.

- Ну чому ж? - грайливо париувала я, - жінками ви обидві стали, якщо не помиляюся, в дванадцять років за гаражами, за дві сигарети. З тих пір мало що змінилося, крім зів'ялої краси і стрімко падаючого на вас обох цінника, адже досі ваші клієнти в Еміратах розплачувалися тисячами, а останнім часом, клієнти стали простіше і розплачуються сотнями, як раз, як на ринку. А ціну я питаю, тому що наскільки мені відомо, директор кладовища вас обдувив, втретє впаривши одне і те ж місце, тому ваш покійничок, а за життя мільярдер спати буде не один, під ним ще два таких є.

Я витягнула цигарку і запалила її пальцями. З насолодою затягнувшись, я спостерігала, як глибоко нещасний директор кладовища в костюмі за десять тисяч євро копає нові ями, а колишні ескортниці допомагають бабусям фарбувати огорожі і викидати в сміттеві баки пластикові вінки.

- Задоволена собою, Доллі?

Він стояв у білосніжному костюмі, завжди елегантний і бездоганний.

- Я - Доля, моє ім'я Доля. І якщо ти забув, Касторе, то я тобі нагадаю.

- Гаразд, не починай. Коли ти знайдеш дівчинку?

- Я вже сказала, що не буду передавати дитині свої сили і псувати чиєсь життя.

- Ти боїшся втратити владу? Боїшся канути в небуття, Доля? Ким ти себе уявила, Месією? Ти всього лише дурна відьма, яка час від часу пижиться і намагається бути значущою. Ти - ніхто. Мене послав Зов. Він наказав змусити тебе передати сили новому сосуду.

- А може Зов прислав тебе, тому що його магія слабшає, а? Що довше я не знаходжу новий сосуд, тим сильнішою стаю, а Зов слабшає?

Я викинула цигарку і повернулася, щоб піти, але Кастор схопив мене за руку, розгорнув і щосили вдарив в обличчя кулаком. Біла гранітна плита пам'ятника за кілька мільйонів гривень тріснула навпіл, так як я пробила її головою. Відламавши шматок плити, я кинула Кастору в голову, він ухилився, а шматок, що я кинула, розбив кілька могил.

Битися з Кастором було важко, він був старший на добру сотню років, хитріше, досвідченіше, небезпечніше. Схопивши мене за шию, він вдарив туди, де був знак кулака і я завилала від болю.

Я відчувала, що енергія виходить з мене, як з повітряної кульки. Перед очима пропливли картини з похоронами бабусі, потім помер тато. Я спостерігала, як незнайома дівчинка оплакує мою сім'ю. А потім вони, тисячі очей, яких я покарала, яких я вбила, посадила, скалічила, яким віддала по заслугах, бо я є Справедливість.

Я щосили вдарила своєю головою Кастору в перенісся, білосніжний костюм миттєво покрився кров'ю, а на місці носа у Кастора сяяла величезна діра. Поки він приходив до тями, я схопила металеву огорожу, вирвала з неї залізний прут і встромила в шию Кастору, в місце, де був зображений стиснутий кулак, що завдає

удару. Земля в ту ж мить розкололася і поглинула Кастора. Я стояла посеред кладовища, страшна і зла, спльовуючи кров, а навколо мене вирував ураган.

Я прокричала:

- Я не покалічу дитину! Ти чуєш, Зов? Чуєш? Ти - наступний!